

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: L.D.**, nar. X, bytem v Ch. č. p. 171, K., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, ul. Na Zlatnici č. p. 301/2, PSČ 147 00, proti **žalovanému: K r a j s k é m u ú ř a d u Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2014, č. j. 472/DS/2014, JID: 22758/KUUK/2014/Ne,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 10. 2. 2014, č. j. 472/DS/2014, JID: 22758/KUUK/2014/Ne, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Louny, odbor správní, oddělení přestupkové, ze dne 23. 10. 2013, č. j. MULNCJ 78821/2013, sp. zn. MULN/8348/845/2013/OS-PD/KO, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 5. 7. 2013 ve 12:19 hod. u obce Panenský Týnec, na silnici č. I/7, jako řidič motorového vozidla tov. značky VW Passat, r. z. 9S7 9781, nedodržel maximální zákonem dovolenou rychlost mimo obec, tj. 90 km/h, když

mu byla měřícím zařízením MicroDigiCam LTI naměřena rychlost 145 km/h po odečtení odchylky +/- 3%, za což mu byla podle ust. § 125c odst. 4 písm. d) a ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5.000,-Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců, jakož mu i byla podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1.000,-Kč. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

V žalobě namítl, že žalovaný se nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, kdy žalobce mj. namítal, že ze spisové dokumentace ani z prvostupňového rozhodnutí není patrné přesné určení místa spáchání přestupku, neboť ze spisové dokumentace vyplývá toliko, že se jednalo o silnici I/7 u obce Panenský Týnec. Toto určení místa přestupku je dle žalobce obecné a s ohledem na délku zmíněné silnice nedostatečné. Žalobce je toho názoru, že v daném případě, i s přihlédnutím k jeho dalším okolnostem, se měl prvostupňový správní orgán tímto nedostatkem zabývat již z úřední povinnosti, případně, pokud by k tomuto nedošlo, měl odvolací orgán takovýto nedostatek správnímu orgánu vytknout a věc vrátit k doplnění důkazů, které by spočívalo např. ve výsledku zasahujících policistů. Dle žalobce určitý pokus o přesnější určení místa spáchání přestupku správní orgán učinil v odůvodnění rozhodnutí, nicméně ust. § 77 zákona o přestupcích jasně uvádí, že toto musí být uvedeno ve výroku rozhodnutí. Žalobce je též toho názoru, že vymezení přestupku, co do jeho skutkové kvalifikace, času a místa spáchání, musí být identické ve sdělení obvinění, jako v rozhodnutí, neboť v opačném případě je obviněný trestán za jiný čin, než ze kterého byl obviněn. Není-li místo spáchání přestupku přesně vymezeno ve sdělení obvinění, které je součástí předvolání k ústnímu jednání, jen stěží se může obviněný, příp. jeho zástupce, připravit k věcné argumentaci v řízení, a proto lze konstatovat, že v takovém případě není dodržena pětidenní lhůta pro přípravu obhajoby ve smyslu ust. § 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Na podporu tohoto názoru pak žalobce zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56, kterým bylo vyhověno kasační stížnosti právě také z důvodu nepřesného určení místa spáchání přestupku, přičemž zrušené rozhodnutí obsahovalo popis místa blížeji určený, než je v případě žalobce, neboť v případě napadaného rozhodnutí není ani zřejmé, jakým směrem vozidlo žalobce mělo jet, případně, zda v úseku komunikace vedoucí na severozápad (Panenský Týnec – Louny) či na jihovýchod (Panenský Týnec – Slaný). Žalovaný se touto námitkou žalobce vůbec nezabýval a ve svém rozhodnutí se k této nijak nevyjádřil, což je dle žalobce další zásadní vadou napadaného rozhodnutí dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, kdy žalobce zmínil jeho rozsudky ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109, nebo ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 – 84.

Dále žalobce namítl, že prvostupňový správní orgán, jakož i žalovaný nedostatečně zjistili skutkový stav, přičemž se dostatečně nevypořádali s důkazním břemenem, když za tzv. privilegovaný důkaz považoval fotografii, u které lze i z pouhého, nepřiliš detailního laického pohledu konstatovat, že z této nelze určit registrační značku ani typ motorového vozidla (tovární značku, model, barvu, markanty apod.), ze kterého by bylo možné nepochybně usoudit, že Policie ČR vyfotografovala vozidlo žalobce. Tato skutečnost, v souvislosti s faktem, že správní orgán musí prokázat, že došlo k přestupku, který je obviněnému kladen za vinu, sama zavdává příčinu pro zrušení rozhodnutí pro jeho nezákonnost, neboť je nepochybné, že správní orgán neunesl tíhu důkazního břemene, neboť jím provedené důkazy

nic nedokazovaly. Fotografie z měřicího zařízení byla v tak nízké kvalitě, že vozidlo je absolutně nerozeznatelné, a v nejmenším nelze určit, že tato fotografie je skutečně fotografií vozidla obviněného, a ne fotografií úplně jiného vozidla. S ohledem na skutečnost, že v daném případě ani není jasně žádnými důkazy prokázané místo spáchání údajného přestupku, lze konstatovat, že správní orgán v rozporu s ust. § 52 správního řádu nezjistil dostatečně skutkový stav. V takovém případě měl správní orgán řízení ve smyslu zásady in dubio pro reo zastavit nebo doplnit dokazování. Žalovaný v tomto případě měl prvostupňové rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit a věc vrátit k doplnění dokazování, což odpovídá závěrům vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 – 55, nebo ze dne 26. 5. 2009, č. j. 9 As 54/2008 – 62. Právě proto, že v projednávané věci nelze určit ani značku, ani typ vozidla, ani registrační značku, nelze nijak prokázat, že bylo měřeno právě vozidlo obviněného. Rozhodnutí žalovaného je dle žalobce nezákonné, neboť žalovaný své rozhodnutí neopřel o žádný relevantní důkaz, který by věrohodně prokázal spáchání skutku, který je žalobci kladen za vinu.

Vedle toho žalobce namítl, že ze spisového materiálu, resp. z protokolu o ústním jednání, není patrné, že bylo správním orgánem provedeno dokazování. Ve zmíněném o dokazování není jediná zmínka o provedení jakýchkoliv důkazů. Pokud bylo dokazování provedeno mimo ústní jednání, což je s ohledem na zásadu ústnosti řízení o přestupcích vyjádřenou v ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, nezákonné, taktéž o tomto není ve spise zmínka. Prvostupňové rozhodnutí se tedy neopíralo o jeden jediný důkaz, jakož i žalobou napadené rozhodnutí.

Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že žalobcem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56, k danému případu nijak nepřiléhá, jelikož tehdy ve Frýdku – Místku prováděli policisté měření za diametrálně odlišných okolností, kdy měli možnost určit orientační body, oproti předmětnému případu. Žalovaný přitom nesouhlasí s tím, že by se námitkami žalobce v tomto směru v žalobou napadeném rozhodnutí nezabýval, když tak učinil na str. 4, odst. 2 jeho odůvodnění, a proto žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatečné zdůvodnění. Žalobce přitom neuvedl, jaké bližší určení místa měření měli policisté uvést, když se jedná o rychlostní komunikaci, která obce pouze míjí a není osazena kilometrovníky. Proto policisté v oznámení pouze uvádějí, že rychlost měřili v úseku silnice č. I/7 u sjezdu k nejbližší obci.

Dále žalovaný uvedl, že pouhá fotografie není privilegovaným důkazem, ale pouze doplňuje zjištěné skutečnosti, přičemž za privilegovaný důkaz lze považovat pouze výstup z radaru, který je schopen pracovat i bez záznamového zařízení (fotografování). Dle žalovaného je v dané věci zásadní to, že změřené vozidlo tov. značky VW Passat, r. z. 9S7 9781, bylo následně policisty zastaveno a v jeho řidiči byl zjištěn žalobce. Spisový materiál předložený Policií ČR pak dostatečně prokazuje, že dne 5. 7. 2013 v 12:19 hod. u obce Panenský Týnec, na silnici č. I/7, žalobce s uvedeným vozidlem nedodržel maximální zákonem dovolenou rychlost mimo obec, tj. 90 km/h, když mu byla naměřena rychlost po odečtení odchylky $\pm 3\%$ ve výši 145 km/h. Na místě pak bylo se žalobcem sepsáno oznámení o přestupku, které četl a byl seznámen s právem se k věci vyjádřit. Žalobce text oznámení přestupku, ve kterém bylo popsáno jeho protiprávní jednání, na souhlas s jeho obsahem na

obou stranách podepsal a k věci se nevyjádřil. Skutečnost, že změřené vozidlo řídil žalobce, je tímto nepochybně dle žalovaného prokázána.

Žalovaný rovněž nesouhlasí s tím, že ze spisového, resp. z protokolu o ústním jednání, není patrné, že bylo správním orgánem provedeno dokazování. K tomu doplnil, že dne 18. 9. 2013 se k ústnímu jednání po několikerém předvolání dostavil zvolený zástupce žalobce, který po řádném poučení prohlásil, že sdělenému obvinění porozuměl, a kterému pak bylo umožněno seznámit se se spisovým materiálem a podklady pro rozhodnutí. V rámci daného ústního jednání zástupce žalobce do protokolu uvedl, že se ke spisovému materiálu vyjádří písemně do 15. 10. 2013, neboť považuje nutné se v uvedené lhůtě sejit se žalobcem a informovat jej o průběhu jednání. V písemném vyjádření pak zástupce žalobce napadal technickou stránku měření, tedy zjištění přestupku, s čímž se dle žalovaného prvostupňový správní orgán vypořádal dostatečně ve svém rozhodnutí. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se neopírala o jediný důkaz.

V následně učiněné replice žalobce setrval na všech žalobních námitkách. K věci doplnil, že místo měření samozřejmě konkretizovat lze, když na komunikaci mimo obec se zpravidla určí výchozí bod měření (např. dopravní značka, kilometrovník, most, či jiný, neměnný objekt, od kterého je pak vzdálenost zaměřena „kolečkem“), nebo se užije zařízení KŘOVÁK GPS, policie používá digitální mapový archiv České republiky. V takovém případě se generuje přesná souřadnice do programu Lotus. Též měřicí zařízení je dle návodu k obsluze vybaveno GPS modulem. Dle žalobce nelze specifikaci místa bagatelizovat, neboť bez jeho znalosti není fakticky možné pro žalobce přezkoumat správnost prováděného měření (např. zda odpovídají vzdálenosti měření, apod.), argumentovat materiální aspekt přestupku, apod. Dále uvedl, že žalovaný odkazuje na privilegovaný důkaz, který však nebyl proveden při dokazování, ani být proveden nemohl, neboť tento je právě na fotografii výstupu z měřicího zařízení zaznamenáván, jinak řečeno, hodnota veličiny rychlosti, kterou měřicí zařízení objektu naměří, je dokazována právě fotografií z měřicího zařízení, neboť na této je naměřená rychlost uvedena a též je zobrazena fotografie měřeného vozidla. Vedle uvedl, že podpis na oznámení o přestupku neznamená souhlas s přestupkem, naopak, v případě, kdy přestupce s přestupkem nesouhlasí, je policisty vyplněno oznámení o přestupku, kde je následně požadován podpis podezřelého. O tom, že bylo zastaveno vozidlo žalobce, není sporu, ovšem z důvodu nízké kvality fotografie nelze nijak prokázat, že bylo měřeno právě vozidlo žalobce. Správní orgány dokonce ani ve věci nevyslechly svědky, tedy zde ani není nikým jiným, než správními orgány tvrzeno, že bylo měřeno právě vozidlo žalobce. Nadto předložená fotografie zapříčiňuje zjevnou nepřezkoumatelnost provedeného měření. Žalobce nemohl nechat ani vyhotovit znalecký posudek - nemožnost vypracování odborného posudku je zapříčiněna především absencí posuzovatelných skutečností. Při nemožnosti zjištění skutkového stavu není možné posoudit objektivní skutečnosti, jako nastavení měřicího přístroje, polohy měřeného vozidla a následné stanovení, zda změřená rychlost skutečně odpovídala reálné rychlosti měřeného vozidla. Nesprávnost automatického zaostření indikuje možnou nefunkčnost aritmetických jednotek řídicí jednotky, což se projeví především chybnou změřenou rychlostí, což žalobce detailně rozvedl. Dalším možným vysvětlením je selhání logických jednotek řídicí jednotky. Tato chyba by nesla na následek nevyzpytatelné chování logických vyhodnocovacích okruhů, včetně vyhodnocení změřené rychlosti. Avšak právě z důvodu absence kvalitní obrazové dokumentace nelze s určitostí potvrdit / vyloučit žádnou z možných chyb měřicího zařízení. Dále žalobce setrval na tom, že v dané věci dokazování nebylo provedeno. Nebylo-li dokazování provedeno, žalobce legitimně očekával další

předvolání k ústnímu jednání (dle příslibu oprávněné úřední osoby), na kterém bude dokazování provedeno. Byl přesvědčen, že správní orgán nemůže vydat rozhodnutí, aniž by nařídil další ústní jednání, na kterém by provedl dokazování, čemuž korespondují nálezy Ústavního soudu, sp. zn. II. ÚS 82/07 a sp. zn. IV. ÚS 10/02.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek není důvodná.

Předně se soud zabýval žalobcovou námitkou ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nevypořádání se s jeho odvolací námitkou ohledně toho, že ze spisové dokumentace ani z prvostupňového rozhodnutí není patrné přesné určení místa spáchání přestupku. Tuto námitku soud vyhodnotil jako zjevně neopodstatněnou, když žalovaný se s touto námitkou vypořádal na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí, kde konstatoval, že žalobce se dopustil předmětného přestupku dne 5. 7. 2013 ve 12:19 hod. u obce Panenský Týnec, a to na silnici č. I/7 v úseku vedoucím mimo obec s poukazem na spisový materiál předložený Policií ČR. V oznámení (odevzdání) přestupku vyhotoveného Policií ČR dne 5. 7. 2013, č. j. KRPU-15580-1/Př-2013-040007, je přitom výslovně uvedeno, že žalobce jel s vozidlem tov. značky VW Passat, r. z. 9S7 9781, mimo obec po silnici č. I/7 ve směru od Prahy, když byl měřen hlídkou Policie ČR, která prováděla měření u čerpací stanice Benzina. Takovéto vymezení místa spáchání přestupku je dle názoru soudu dostačující. Je sice pravdou, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí chybí údaj, v jakém směru jízdy žalobce jel po silnici č. I/7 u obce Panenský Týnec, když byl měřen hlídkou Policie ČR, nicméně tuto skutečnost, tedy že žalobce jel ve směru od Prahy na Louny, prvostupňový správní orgán již řádně uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí, a to na str. 2, kde bylo i mj. uvedeno, že hlídka Policie ČR prováděla měření u obce Panenský Týnec u čerpací stanice Benzina ve směru na Louny, a to opět s poukazem na oznámení (odevzdání) přestupku vyhotoveného Policií ČR dne 5. 7. 2013, č. j. KRPU-15580-1/Př-2013-040007. V daném případě přitom nemá větší relevanci, naprosto přesné určení místa, kde byl žalobce s vozidlem změřen, a to z hlediska přesné lokace v terénu, když význam má to, že žalobce byl měřen v úseku silnice č. I/7, kde byla v obou směrech a v celé šíři vozovky maximální zákonem dovolená rychlost mimo obec, tj. 90 km/h. V této souvislosti nelze nezmínit, že žalobce neuvedl, jaké bližší určení místa měření měli policisté popř. správní orgán uvést, když silnice

č. I/7 je rychlostní komunikací, tj. 2 jízdní pruhy v každém směru, která obce pouze míjí a není osazena kilometrovníky. Žalobce naprosto nepatřičně v dané věci argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56, když skutkový stav u obou případů byl odlišný, neboť Nejvyšší správní soud rozhodoval za situace, kdy hlídka Policie ČR prováděla měření přímo v ulici města, v níž byla dána oproti předmětné věci objektivní možnost určit orientační body, kde byl přestupce s vozidlem změřen. Za daného stavu proto soud uzavírá, že žalobce neopodstatněně namítal, že ze spisové dokumentace ani ze správního rozhodnutí není patrné přesné určení místa spáchání přestupku.

Dále soud uvádí, že se neztotožnil se žalobcovými námitkami v tom směru, že správní orgány obou stupňů rozhodovaly na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a to s poukazem na to, že fotografie vozidla z měřicího zařízení byla v nízké kvalitě. Již žalovaný správně poznamenal, že pouhá fotografie není privilegovaným důkazem, ale pouze doplňuje zjištěné skutečnosti, přičemž za privilegovaný důkaz lze považovat pouze výstup z radaru, který je schopen pracovat i bez záznamového zařízení (fotografování). Soud se shoduje se žalovaným, že pro daný případ je klíčové to, že dne 5. 7. 2013 v 12:19 hod. změřené vozidlo tov. značky VW Passat, r. z. 9S7 9781, kdy měření prováděl policista pprap. P.K., služ. číslo: X, bylo ihned bezprostředně poté policisty zastaveno a v jeho řidiči byl zjištěn žalobce, přičemž žalobce ve správním řízení ani v řízení před soudem nijak nezpochyboval, že by nebyl v daný čas na daném místě zastaven hlídkou Policie ČR při řízení vozidla tov. značky VW Passat, r. z. 9S7 9781. Na místě kontroly pak bylo hlídkou Policie ČR se žalobcem sepsáno oznámení o přestupku, na němž je popsán skutkový stav věci a na němž je současně uvedena poznámka, že oznámení o přestupku žalobce četl a byl seznámen s právem vyjádřit se k němu, což žalobce stvrdil svým vlastnoručním podpisem, který opatřil na obě strany dotyčného oznámení, aniž by jakkoliv namítal, že se vytýkaného přestupku nedopustil, či aniž by vznesl nějaké námitky vůči obsahu dotyčného oznámení. Žalobci přitom již tehdy nic nebránilo v tom, aby důrazně namítal, jak posléze začal činit ve správním řízení, a to nikoliv od prvopočátku, nýbrž nelogicky až v rámci odvolacího řízení a posléze řízení před soudem, že se vytýkaného přestupku nedopustil. Po zevrubném prostudování spisového materiálu soud dospěl k závěru, že již spisový materiál předložený Policií ČR [zejména oznámení (odevzdání) přestupku vyhotoveného Policií ČR dne 5. 7. 2013, č. j. KRPU-15580-1/Př-2013-040007, úřední záznam ze dne 5. 7. 2013 policie ČR, záznam z přestupku z měřicího zařízení Ramer C 10 včetně ověřovacího listu tohoto zařízení, osvědčení proškolení obsluhy daného měřicího zařízení] dostatečně prokazuje, že dne 5. 7. 2013 v 12:19 hod. u obce Panenský Týnec, na silnici č. I/7, žalobce s uvedeným vozidlem nedodržel maximální zákonem dovolenou rychlost mimo obec, tj. 90 km/h, když mu byla naměřena rychlost po odečtení odchylky +/-3% ve výši 145 km/h.

V návaznosti na právě uvedené je třeba uvést, že žalobce ani jeho zástupce před vydáním prvostupňového rozhodnutí nevznesli v rámci ústního jednání, které se uskutečnilo dne 18. 9. 2013 žádné námitky vůči přestupkovému jednání, které bylo žalobci kladeno za vinu, a ani nevznesli sebemenší požadavek na doplnění spisového materiálu o další důkazy. Při ústním jednání konaném dne 18. 9. 2013, kterého se žalobcův zástupce účastnil až po opakovaných omluvách z předchozích nařízených jednání, byla přitom dána tomuto zástupci seznámit se se spisovým materiálem a s podklady pro rozhodnutí, čehož zástupce žalobce využil. Zástupce žalobce po tomto seznámení se se spisovým materiálem a s podklady pro rozhodnutí toliko prohlásil, že mu nejsou známy žádné zákonné překážky bránící v projednání věci a že se ke spisovému materiálu vyjádří písemně do 15. 10. 2013. Žádné vyjádření však

zástupce žalobce v dané lhůtě a ani později před vydáním prvostupňového rozhodnutí neučinil a ani nenavrhl doplnění spisového materiálu o další důkazní prostředky, a proto za daného stavu řízení prvostupňový správní orgán nikterak nepochybil, pokud po marném uplynutí lhůty k vyjádření žalobce do 15. 10. 2013, kdy tedy již nikterak nebyl doplňován spisový materiál, přikročil dne 22. 10. 2013 k vydání prvostupňového rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání předmětného přestupku.

Soud shledal, že ze spisového materiálu je patrné, že správním orgánem bylo ve věci provedeno dokazování. Je sice pravdou, že v protokole o ústním jednání ze dne 18. 9. 2014 není výslovně uveden jmenovitý seznam spisového materiálu a nashromážděných důkazních prostředků, jimiž ve věci bylo provedeno dokazování a na základě nichž bylo posléze ve věci rozhodnuto, nicméně soud považuje za dostačující, že veškerý spisový materiál a důkazní prostředky, na základě nichž bylo posléze ve věci rozhodnuto, byly nashromážděny k datu 18. 9. 2014, kdy se uskutečnilo ústní jednání, dále že zástupci žalobce tyto listiny byly předestřeny a byla mu dána možnost se s nimi seznámit a že poté byly shodně rekapitulovány v prvostupňovém rozhodnutí a v návaznosti na to i v žalobou napadeném rozhodnutí. Zástupce žalobce přitom při tomto ústním jednání vzal na vědomí, že může uplatnit námitky vůči jednotlivým důkazním prostředkům, což přislíbil učinit do 15. 10. 2014, jak již soud poznamenal shora. Pokud by ve věci nebylo provedeno dokazování, dle názoru soudu by ztrácelo na logice prohlášení zástupce žalobce o tom, že do 15. 10. 2014 případně doplní spisový materiál o další důkazní prostředky, popř. navrhne jejich doplnění. Navíc zástupce žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí nijak nenamítal, že před správním orgánem by nebylo provedeno dokazování, což odpovídá i faktu, že v odvolání mj. poukazoval na to, že z protokolu o ústním jednání (pozn. soudu – nutno rozumět ze dne 18. 9. 2013) vyplývá, že prvostupňový správní orgán své hodnocení a závěry postavil pouze na nekvalitním snímku z měřicího zařízení a oznámení přestupku ze strany Policie ČR. Tyto důkazní prostředky pak zástupce žalobce s jejich znalostí v odvolání důsledně rozporoval a zpochybňoval. Již ze samotné argumentace žalobce obsažené v odvolání tak vyplývá, že prvostupňový správní orgán před meritorním rozhodnutím prováděl ve věci dokazování právě při zmiňovaném ústním jednání. Skutečnost, že prvostupňový správní orgán výslovně nepoznamenal do protokolu o ústním jednání ze dne 18. 9. 2014, kterými důkazními prostředky při tomto jednání prováděl dokazování, dle názoru soudu s ohledem na výše popsany skutkový stav představuje toliko dílčí procesní pochybení, které po faktické stránce nevedlo ke zkrácení žalobcových procesních práv v takové intenzitě, aby zakládalo bez dalšího důvod ke zrušení prvostupňového rozhodnutí a v návaznosti na něj i žalobou napadeného rozhodnutí.

Dále soud poznamenává, že žalobce nepodloženě namítal, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se neopírají o jediný důkaz, když z jejich odůvodnění vyplývá zjevný opak. Obě rozhodnutí v konkrétnostech odkazují na spisový materiál předložený Policií ČR, a to zejména na oznámení (odevzdání) přestupku vyhotoveného Policií ČR dne 5. 7. 2013, č. j. KRPU-15580-1/Př-2013-040007, úřední záznam ze dne 5. 7. 2013 policie ČR, záznam z přestupku z měřicího zařízení Ramer C 10 včetně ověřovacího listu tohoto zařízení a osvědčení proškolení obsluhy daného měřicího zařízení. Námitky žalobce v tomto směru proto soud vyhodnotil jako účelové, vedené jeho snahou vyvinut se z daného přestupkového jednání.

Na základě všech výše uvedených závěrů soud proto žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému, který sice měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 30. září 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová